

Arrest

nr. 182 424 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten C. DESENFANS en A.-L. BROCORENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U woonde sinds uw geboorte in het dorp Dargai in de regio Ghazal in Kurram Agency (Federally Administered Tribal Areas, FATA). Samen met uw vader dreef u handel in dierenhuiden in de stad Parachinar. U werkte er samen met sjiieten. Een maand of anderhalve maand voor uw vertrek uit Pakistan ontving uw vader een brief van de Taliban, waarin geschreven stond dat hij zaken deed met sjiieten en dat hij zich moest voorstellen in hun centrum. Enige tijd later werd uw vader bij uw thuis ontvoerd door de Taliban. Op het moment van de ontvoering was u aan het werk in Parachinar. Uw oom belde u op en vertelde u over het incident. Na dit telefoongesprek ging u naar de woning van uw sjiitische handelspartners in Parachinar, waar u nog 3

à 4 dagen bleef. De Taliban kwamen opnieuw naar uw huis in Dargai en vroegen waar u was. Uw moeder liet u weten dat u niet naar huis kon terugkeren en dat uw leven in gevaar was. U verliet Pakistan met de hulp van een mensensmokkelaar en reisde over land via Iran en Turkije en vervolgens over zee tot Griekenland. Uw reis van Pakistan naar België duurde 35 dagen. U kwam aan in België en vroeg 2 dagen later, op 29 oktober 2015, asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw domicile certificate, een kopie van het domicile certificate van uw vader Faiz Mohammad Khan, een professioneel document, twee brieven van de Taliban, een verklaring bij de political agent, een DHL-verzending.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over de plaats waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency, Federally Administered Tribal Areas (FATA) te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook **rechtstreeks afkomstig** is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, FATA. Doorheen uw asielprocedure bent u er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot september 2015 onafgebroken in het dorp Dargai in Upper Kurram hebt verbleven. Er dient daarentegen te worden vastgesteld dat u uw regio reeds langer verlaten hebt dan u beweert.

–Ten eerste wijzen uw lacuneuze verklaringen over **recente incidenten** in Kurram Agency erop dat u uw streek al sinds lange tijd hebt verlaten. In een van de gehoren op het CGVS liet u zelf optekenen dat u op frequente basis, met name wekelijks of zeker maandelijks (gehoorverslag CGVS 2, p. 7), naar de stad Parachinar ging voor uw handel in dierenhuiden en dat u ook al meerdere keren in de stad Sadda was geweest (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). U merkte bovendien zelf op: “als er iets gebeurt in Sadda of Parachinar, dan komt het in het nieuws” (gehoorverslag CGVS 1, p. 24). Op één uitzondering na (gehoorverslag CGVS 1, p. 20) slaagde u er echter niet in om ook maar enkele van de zeer talrijke aanslagen in deze steden te noemen. Toen u gevraagd werd of er ooit aanvallen op de bazaars of op andere plaatsen in Parachinar waren geweest, antwoordde u eerst dat u dit niet wist (gehoorverslag CGVS 2, p. 7) en vervolgens dat u het zich niet herinnerde (gehoorverslag CGVS 2, p. 7). U wist evenmin aanvallen in Sadda te noemen (“Dat weet ik niet”, gehoorverslag CGS 2, p. 9). Zelfs toen u expliciet gevraagd werd om het CGVS te overtuigen van uw recente aanwezigheid in Kurram Agency aan de hand van recente “incidenten of gebeurtenissen”, antwoordde u dat u het niet wist

(gehoorverslag CGVS 2, p. 9). De uitleg die u gaf voor dit opvallende gebrek aan kennis, met name dat u "niet op zoek [was] naar verhalen" en dat u gewoon naar Parachinar en Sadda ging voor uw werk (gehoorverslag CGVS 2, p. 8, 9), is niet geloofwaardig. In beide steden ging u immers naar de centrale markten en kwam u er in contact met stadsbewoners (gehoorverslag CGVS 1, p. 13; 2, p. 2), waardoor u op de hoogte zou moeten zijn van de aanslagen die zich de voorbije jaren in de centra, en meer bepaald in de bazaars, van deze steden hebben voorgedaan (zie informatie toegevoegd aan uw dossier: "Sectarian attack"; "Sectarian violence"; "Actuele situatie in Kurram Agency"). Uw gebrek aan kennis over de actuele situatie in Kurram Agency toont dan ook aan dat u deze regio al lang voor september 2015 hebt verlaten.

Ten tweede vermoedt het Commissariaat-Generaal dat u bewust uw **identiteitsdocumenten** hebt achtergehouden om uw recente herkomst te verbergen. In het gehoor op het CGVS legde u enkel kopieën van twee domicile certificates voor, die respectievelijk dateren van 2001 en 2002. U verklaarde dat u geen andere documenten kon voorleggen om uw identiteit te staven omdat u het huis in Dargai had verlaten en er ondertussen niemand meer woonde (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien uw oom nog steeds samen met uw moeder in het dorp zou wonen en u ook nog contact zou hebben met deze oom (gehoorverslag CGVS 1, p. 6, 9). Het is dan ook niet plausibel dat uw oom u geen enkel ander document zou kunnen bezorgen, temeer daar er voor de aanvraag van het voorgelegde domicile certificate een aantal andere identiteitsdocumenten vereist zijn (zie het rapport "Identiteitsdocumenten" toegevoegd aan uw dossier).

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u geen identiteitskaart zou kunnen voorleggen omdat uw vader er als soenniet niet in slaagde zijn identiteitskaart te laten deblokkeren in het NADRA-kantoor in het overwegend sjiietische Parachinar (gehoorverslag CGVS 1, p. 19; 2, p. 2). Een identiteitskaart is in Pakistan verplicht (zie rapport "Identiteitsdocumenten" toegevoegd aan uw dossier). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in het NADRA-kantoor van Parachinar geen onderscheid wordt gemaakt in de behandeling van aanvragen door sjiieten en soennieten (zie "COI Case Pakistan" van 13 april 2016, toegevoegd aan uw dossier). Het is ten slotte evenmin geloofwaardig dat uw vader ook in het NADRA-kantoor van Sadda geen identiteitskaart zou kunnen verkrijgen (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Deze stad in Lower Kurram is immers overwegend soennitisch (zie "Actuele situatie Kurram Agency" toegevoegd aan uw dossier).

Om bovenstaande redenen acht het Commissariaat-Generaal het dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkel origineel en recent identiteitsdocument zou kunnen voorleggen. Daarnaast merkt het Commissariaat-Generaal op dat u ook geen enkel professioneel document van de periode na 2007 wist voor te leggen (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). U gaf zelf aan dat u geen documenten hebt die uw recente activiteiten in Kurram kunnen aantonen (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Ook dit gebrek aan werkdocumenten doet afbreuk aan uw bewering dat u tot enkele dagen voor uw vertrek uit Pakistan zou hebben gewoond en gewerkt in Kurram Agency (gehoorverslag CGVS 1, p. 25).

Ten derde toont ook de informatie die werd gevonden op **Facebook** aan dat u reeds eerder op andere plaatsen in Pakistan bent geweest, hoewel u dit zelf ontkende (gehoorverslag CGVS 1, p. 8). De foto's die aan u werden voorgelegd, waarop u te zien bent in het bijzijn van anderen, zoals u ook zelf bevestigde (zie afdruk Facebook 1, 2, 3, 4 toegevoegd aan uw dossier; gehoorverslag 2, p. 5, 6, 7), toonden immers personen woonachtig in de stad Peshawar in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, en werden ook nog eens door mensen uit Peshawar gepost (zie afdruk Facebook 5, 6, 7). Het is niet geloofwaardig dat deze personen in werkelijkheid van Parachinar zouden komen (gehoorverslag CGVS 2, p. 11) of dat u hen zelfs helemaal niet zou kennen (gehoorverslag CGVS 2, p. 5, 11, 12). Uit Facebookonderzoek blijkt immers dat u meerdere foto's van de persoon genaamd Attaullah Khan heb geliket en becommentarieerd (zie afdruk Facebook 8, 9, 10). Daarnaast stelt het Commissariaat-Generaal vast dat een van de aan u voorgelegde foto's werd genomen in Donga Galli, een bekend toeristisch oord in Khyber Pakhtunkhwa (zie afdruk Facebook 4; informatie toegevoegd aan uw dossier). Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw bewering dat deze foto in werkelijkheid zou zijn getrokken aan het schrijn van Mast Baba in Kurram Agency (gehoorverslag CGVS 2, p. 6), aangezien de plaatsnaam duidelijk staat aangegeven. Ook de gevonden informatie op Facebook ondermijnt kortom uw bewering dat u tot voor kort in Kurram Agency zou hebben gewoond en dat u uw regio nooit zou hebben verlaten voor september 2015.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in dit stamgebied kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk

mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u tot september 2015 in Kurram Agency, FATA hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich volgens uw verklaringen recent in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de **door u aangehaalde asielmotieven** wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen.

Vooreerst is het in de door u geschetste **context** weinig plausibel dat u en uw vader als enige in uw dorp gevisieerd zouden zijn geweest, samen met één handelaar in bloem uit het aanpalende dorp Mika Khel (gehoorverslag CGVS 1, p. 21, 22, 23). In het gehoor op het CGVS bevestigde u dat er veel inwoners van Dargai samenwerkten met sjiiten en dat velen van hen ook regelmatig naar de stad Parachinar gingen, onder andere om groenten te kopen ("De mensen hadden verse groenten nodig", gehoorverslag CGVS 1, p. 23). U beweerde weliswaar dat ook andere dorpsgenoten een brief van de Taliban hadden ontvangen ("Ze hebben deze brief ook naar andere mensen gestuurd, wie zaken deed met sjiiten, eerst geven ze de waarschuwing", gehoorverslag CGVS 1, p. 22), maar moest vervolgens antwoorden dat u zelf geen personen kende die een brief hadden ontvangen. Gevraagd waarom uw gezin dan in het bijzonder zou worden gevisieerd, antwoordde u dat dit aan uw handel met de sjiiten in Parachinar lag (gehoorverslag CGVS 1, p. 23). Deze uitleg is niet overtuigend, aangezien uit uw eerdere verklaringen blijkt dat zeer veel mensen in uw streek met gelijkaardige activiteiten bezig waren. In deze context is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u en uw vader persoonlijk zouden worden vervolgd door de Taliban vanwege uw professionele activiteiten.

Daarnaast doen ook twee opmerkelijke **tegenstrijdigheden** in uw opeenvolgende verklaringen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In de vragenlijst van het CGVS gaf u immers aan dat u na de ontvoering van uw vader werd opgebeld door uw moeder en dat u vervolgens naar uw oom bent gegaan (vragenlijst CGVS, p. 2). In het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u werd opgebeld door uw oom en dat u na het telefoongesprek bent ondergedoken bij de handelaars in Parachinar (gehoorverslag CGVS 1, p. 25, 3). Geconfronteerd met het feit dat u eerder had gezegd dat u door uw moeder werd opgebeld, verklaarde u dat uw oom u eerst had gebeld en dat u daarna zelf naar uw moeder had getelefoneerd ("dus toen sprak ik met mijn oom, hij informeerde me", gehoorverslag CGVS 1, p. 25). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien in de vragenlijst van het CGVS duidelijk staat te lezen dat u zelf werd opgebeld door uw moeder en dat zij u het nieuws over uw vader vertelde (vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat u eerder had verklaard dat u na deze oproep naar uw oom was gegaan, en niet naar de handelaars in Parachinar, ontkende u uw eerdere verklaring (gehoorverslag CGVS 1, p. 26). Dit louter ontkennen kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, daar u eerder klaar en duidelijk had aangegeven dat u naar uw oom was gegaan en dat hij uw vlucht had geregeld (vragenlijst CGVS, p. 2). Deze dubbele tegenstrijdigheid, die verband houdt met het enige deel van uw relaas dat u zelf, persoonlijk zou hebben gemaakt, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder aan.

Tot slot vindt het Commissariaat-Generaal het hoogst bevreemdend dat u op **Facebook** een foto van ene Faiz Muhammad Khan, die dezelfde naam draagt als uw vader, hebt becommentarieerd en geliket. Toen het profiel van Faiz Muhammad Khan aan u werd getoond (zie afdruk Facebook 11), reageerde u eerst verbaasd ("Heb ik?", gehoorverslag CGVS 2, p. 6), zei u vervolgens dat u niet wist wie deze persoon was (gehoorverslag CGVS 2, p. 6, 7) en vroeg u ten slotte om u te bewijzen dat u effectief gereageerd had op deze foto ("Je moet het me tonen", gehoorverslag CGVS 2, p. 7). Toen u op vraag werd getoond dat u met uw Facebookprofiel, Zahid Muqbal, inderdaad een foto van Faiz Muhammad Khan had geliket en becommentarieerd, ontkende u dit (zie afdruk Facebook 12, 13; gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Door een vaststaand feit te ontkennen en door niet te kunnen duiden wie de man in kwestie dan wel zou zijn, wekt u dan ook het vermoeden dat bovengenoemde uw vader is en dat u nog steeds in contact staat met hem.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De brieven van de Taliban en de verklaring bij de political agent hebben geen bewijswaarde, aangezien deze documenten eenvoudig op vraag kunnen worden nagemaakt in Pakistan (zie "Corruptie en documentenfraude" toegevoegd aan uw dossier). De DHL-verzending kan enkel aantonen dat uw documenten vanuit Pakistan werden verstuurd, een gegeven dat door het Commissariaat-Generaal niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin

zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “*artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”)”.*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “*artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVR”), artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)”.*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker thans aangeeft de Afghaanse nationaliteit te bezitten en niet de Pakistaanse nationaliteit zoals hij heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Van een kandidaat-vluchteling mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoeker dan ook niet geheel de waarheid vertelde over zijn werkelijke nationaliteit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van dergelijke verklaringen tijdens het gehoor. Verzoeker biedt in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting geen enkele verklaring voor het gegeven dat hij zijn vermeende Afghaanse nationaliteit heeft verborgen gehouden. De Raad ziet ook niet in waarom verzoeker dit verborgen heeft gehouden. Indien verzoeker daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit heeft, ziet de Raad niet in welk nadeel dit

voor verzoeker zou teweegbrengen moest hij hierover van begin af aan eerlijk hebben verteld. Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs aangaf dat zijn beide ouders de Pakistaanse nationaliteit hebben (stuk 19, verklaring, vraag 13). Ook legde verzoeker zowel van zichzelf als van zijn vader een "domicile certificate" neer, hetgeen volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier bewijst dat verzoeker het Pakistaans staatsburgerschap bezit. Verzoeker brengt daarentegen geen enkel bewijsstuk bij dat zijn Afghaanse nationaliteit zou kunnen staven. Gelet op wat voorafgaat kan de Raad dan ook geen enkel geloof hechten aan de thans door verzoeker voorgehouden Afghaanse nationaliteit en illegaal verblijf in Pakistan. Het betoog omtrent de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Afghanistan is dan ook niet relevant. Bovendien is de Raad van mening dat, zelfs indien verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou hebben - *quod non* - dit geen afdoende uitleg is voor het feit dat hij op meerdere eenvoudige en elementaire kennisvragen over zijn vermeende verblijf in Pakistan kan antwoorden (zie supra).

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over de plaats waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency, Federally Administered Tribal Areas (FATA) te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook **rechtstreeks afkomstig** is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, FATA. Doorheen uw asielprocedure bent u er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot september 2015 onafgebroken in het dorp Dargai in Upper Kurram hebt verbleven. Er dient daarentegen te worden vastgesteld dat u uw regio reeds langer verlaten hebt dan u beweert.

*Ten eerste wijzen uw lacuneuze verklaringen over **recente incidenten** in Kurram Agency erop dat u uw streek al sinds lange tijd hebt verlaten. In een van de gehoren op het CGVS liet u zelf optekenen dat u op frequente basis, met name wekelijks of zeker maandelijks (gehoorverslag CGVS 2, p. 7), naar de stad Parachinar ging voor uw handel in dierenhuiden en dat u ook al meerdere keren in de stad Sadda was geweest (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). U merkte bovendien zelf op: "als er iets gebeurt in Sadda of Parachinar, dan komt het in het nieuws" (gehoorverslag CGVS 1, p. 24). Op één uitzondering na (gehoorverslag CGVS 1, p. 20) slaagde u er echter niet in om ook maar enkele van de zeer talrijke aanslagen in deze steden te noemen. Toen u gevraagd werd of er ooit aanvallen op de bazaars of op andere plaatsen in Parachinar waren geweest, antwoordde u eerst dat u dit niet wist (gehoorverslag CGVS 2, p. 7) en vervolgens dat u het zich niet herinnerde (gehoorverslag CGVS 2, p. 7). U wist*

evenmin aanvallen in Sadda te noemen ("Dat weet ik niet", gehoorverslag CGS 2, p. 9). Zelfs toen u expliciet gevraagd werd om het CGVS te overtuigen van uw recente aanwezigheid in Kurram Agency aan de hand van recente "incidenten of gebeurtenissen", antwoordde u dat u het niet wist (gehoorverslag CGVS 2, p. 9). De uitleg die u gaf voor dit opvallende gebrek aan kennis, met name dat u "niet op zoek [was] naar verhalen" en dat u gewoon naar Parachinar en Sadda ging voor uw werk (gehoorverslag CGVS 2, p. 8, 9), is niet geloofwaardig. In beide steden ging u immers naar de centrale markten en kwam u er in contact met stadsbewoners (gehoorverslag CGVS 1, p. 13; 2, p. 2), waardoor u op de hoogte zou moeten zijn van de aanslagen die zich de voorbije jaren in de centra, en meer bepaald in de bazaars, van deze steden hebben voorgedaan (zie informatie toegevoegd aan uw dossier: "Sectarian attack"; "Sectarian violence"; "Actuele situatie in Kurram Agency"). Uw gebrek aan kennis over de actuele situatie in Kurram Agency toont dan ook aan dat u deze regio al lang voor september 2015 hebt verlaten.

Ten tweede vermoedt het Commissariaat-Generaal dat u bewust uw **identiteitsdocumenten** hebt achtergehouden om uw recente herkomst te verbergen. In het gehoor op het CGVS legde u enkel kopieën van twee domicile certificates voor, die respectievelijk dateren van 2001 en 2002. U verklaarde dat u geen andere documenten kon voorleggen om uw identiteit te staven omdat u het huis in Dargai had verlaten en er ondertussen niemand meer woonde (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien uw oom nog steeds samen met uw moeder in het dorp zou wonen en u ook nog contact zou hebben met deze oom (gehoorverslag CGVS 1, p. 6, 9). Het is dan ook niet plausibel dat uw oom u geen enkel ander document zou kunnen bezorgen, temeer daar er voor de aanvraag van het voorgelegde domicile certificate een aantal andere identiteitsdocumenten vereist zijn (zie het rapport "Identiteitsdocumenten" toegevoegd aan uw dossier).

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u geen identiteitskaart zou kunnen voorleggen omdat uw vader er als soenniet niet in slaagde zijn identiteitskaart te laten deblokkeren in het NADRA-kantoor in het overwegend sjiietische Parachinar (gehoorverslag CGVS 1, p. 19; 2, p. 2). Een identiteitskaart is in Pakistan verplicht (zie rapport "Identiteitsdocumenten" toegevoegd aan uw dossier). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in het NADRA-kantoor van Parachinar geen onderscheid wordt gemaakt in de behandeling van aanvragen door sjiieten en soennieten (zie "COI Case Pakistan" van 13 april 2016, toegevoegd aan uw dossier). Het is ten slotte evenmin geloofwaardig dat uw vader ook in het NADRA-kantoor van Sadda geen identiteitskaart zou kunnen verkrijgen (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Deze stad in Lower Kurram is immers overwegend soennitisch (zie "Actuele situatie Kurram Agency" toegevoegd aan uw dossier).

Om bovenstaande redenen acht het Commissariaat-Generaal het dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkel origineel en recent identiteitsdocument zou kunnen voorleggen. Daarnaast merkt het Commissariaat-Generaal op dat u ook geen enkel professioneel document van de periode na 2007 wist voor te leggen (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). U gaf zelf aan dat u geen documenten hebt die uw recente activiteiten in Kurram kunnen aantonen (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Ook dit gebrek aan werkdocumenten doet afbreuk aan uw bewering dat u tot enkele dagen voor uw vertrek uit Pakistan zou hebben gewoond en gewerkt in Kurram Agency (gehoorverslag CGVS 1, p. 25).

Ten derde toont ook de informatie die werd gevonden op **Facebook** aan dat u reeds eerder op andere plaatsen in Pakistan bent geweest, hoewel u dit zelf ontkende (gehoorverslag CGVS 1, p. 8). De foto's die aan u werden voorgelegd, waarop u te zien bent in het bijzijn van anderen, zoals u ook zelf bevestigde (zie afdruk Facebook 1, 2, 3, 4 toegevoegd aan uw dossier; gehoorverslag 2, p. 5, 6, 7), toonden immers personen woonachtig in de stad Peshawar in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, en werden ook nog eens door mensen uit Peshawar gepost (zie afdruk Facebook 5, 6, 7). Het is niet geloofwaardig dat deze personen in werkelijkheid van Parachinar zouden komen (gehoorverslag CGVS 2, p. 11) of dat u hen zelfs helemaal niet zou kennen (gehoorverslag CGVS 2, p. 5, 11, 12). Uit Facebookonderzoek blijkt immers dat u meerdere foto's van de persoon genaamd Attaullah Khan heb geliket en becommentarieerd (zie afdruk Facebook 8, 9, 10). Daarnaast stelt het Commissariaat-Generaal vast dat een van de aan u voorgelegde foto's werd genomen in Donga Galli, een bekend toeristisch oord in Khyber Pakhtunkhwa (zie afdruk Facebook 4; informatie toegevoegd aan uw dossier). Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw bewering dat deze foto in werkelijkheid zou zijn getrokken aan het schrijn van Mast Baba in Kurram Agency (gehoorverslag CGVS 2, p. 6), aangezien de plaatsnaam duidelijk staat aangegeven. Ook de gevonden informatie op Facebook ondermijnt kortom uw bewering dat u tot voor kort in Kurram Agency zou hebben gewoond en dat u uw regio nooit zou hebben verlaten voor september 2015.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in dit stamgebied kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u tot september 2015 in Kurram Agency, FATA hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich volgens uw verklaringen recent in deze regio hebben voorgedaan.

*De ongeloofwaardigheid van de **door u aangehaalde asielmotieven** wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen.*

*Vooreerst is het in de door u geschetste **context** weinig plausibel dat u en uw vader als enige in uw dorp gevisieerd zouden zijn geweest, samen met één handelaar in bloem uit het aanpalende dorp Mika Khel (gehoorverslag CGVS 1, p. 21, 22, 23). In het gehoor op het CGVS bevestigde u dat er veel inwoners van Dargai samenwerkten met sjieten en dat velen van hen ook regelmatig naar de stad Parachinar gingen, onder andere om groenten te kopen ("De mensen hadden verse groenten nodig", gehoorverslag CGVS 1, p. 23). U beweerde weliswaar dat ook andere dorpsgenoten een brief van de Taliban hadden ontvangen ("Ze hebben deze brief ook naar andere mensen gestuurd, wie zaken deed met sjieten, eerst geven ze de waarschuwing", gehoorverslag CGVS 1, p. 22), maar moest vervolgens antwoorden dat u zelf geen personen kende die een brief hadden ontvangen. Gevraagd waarom uw gezin dan in het bijzonder zou worden gevisieerd, antwoordde u dat dit aan uw handel met de sjieten in Parachinar lag (gehoorverslag CGVS 1, p. 23). Deze uitleg is niet overtuigend, aangezien uit uw eerdere verklaringen blijkt dat zeer veel mensen in uw streek met gelijkaardige activiteiten bezig waren. In deze context is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u en uw vader persoonlijk zouden worden vervolgd door de Taliban vanwege uw professionele activiteiten.*

*Daarnaast doen ook twee opmerkelijke **tegenstrijdigheden** in uw opeenvolgende verklaringen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In de vragenlijst van het CGVS gaf u immers aan dat u na de ontvoering van uw vader werd opgebeld door uw moeder en dat u vervolgens naar uw oom bent gegaan (vragenlijst CGVS, p. 2). In het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u werd opgebeld door uw oom en dat u na het telefoongesprek bent ondergedoken bij de handelaars in Parachinar (gehoorverslag CGVS 1, p. 25, 3). Geconfronteerd met het feit dat u eerder had gezegd dat u door uw moeder werd opgebeld, verklaarde u dat uw oom u eerst had gebeld en dat u daarna zelf naar uw moeder had getelefoneerd ("dus toen sprak ik met mijn oom, hij informeerde me", gehoorverslag CGVS 1, p. 25). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien in de vragenlijst van het CGVS duidelijk staat te lezen dat u zelf werd opgebeld door uw moeder en dat zij u het nieuws over uw vader vertelde (vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat u eerder had verklaard dat u na deze oproep naar uw oom was gegaan, en niet naar de handelaars in Parachinar, ontkende u uw eerdere verklaring (gehoorverslag CGVS 1, p. 26). Dit louter ontkennen kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, daar u eerder klaar en duidelijk had aangegeven dat u naar uw oom was gegaan en dat hij uw vlucht had geregeld (vragenlijst CGVS, p. 2). Deze dubbele tegenstrijdigheid, die verband houdt met het enige deel van uw relaas dat u zelf, persoonlijk zou hebben gemaakt, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder aan.*

*Tot slot vindt het Commissariaat-Generaal het hoogst bevreemdend dat u op **Facebook** een foto van ene Faiz Muhammad Khan, die dezelfde naam draagt als uw vader, hebt becommentarieerd en geliket. Toen het profiel van Faiz Muhammad Khan aan u werd getoond (zie afdruk Facebook 11), reageerde u eerst verbaasd ("Heb ik?", gehoorverslag CGVS 2, p. 6), zei u vervolgens dat u niet wist wie deze persoon was (gehoorverslag CGVS 2, p. 6, 7) en vroeg u ten slotte om u te bewijzen dat u effectief gereageerd had op deze foto ("Je moet het me tonen", gehoorverslag CGVS 2, p. 7). Toen u op vraag werd getoond dat u met uw Facebookprofiel, Zahid Muqbal, inderdaad een foto van Faiz Muhammad Khan had geliket en becommentarieerd, ontkende u dit (zie afdruk Facebook 12, 13; gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Door een vaststaand feit te ontkennen en door niet te kunnen duiden wie de man in kwestie dan wel zou zijn, wekt u dan ook het vermoeden dat bovengenoemde uw vader is en dat u nog steeds in contact staat met hem.*

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De brieven van de Taliban en de verklaring bij de political agent hebben geen bewijswaarde, aangezien deze documenten eenvoudig op vraag kunnen worden nagemaakt in Pakistan (zie "Corruptie en documentenfraude" toegevoegd aan uw dossier). De DHL-verzending kan enkel aantonen dat uw documenten vanuit Pakistan werden verstuurd, een gegeven dat door het Commissariaat-Generaal niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker wijst op zijn illegaal verblijf in Pakistan en het feit dat hij amper onderwijs heeft genoten, moet worden opgemerkt dat dit geenszins volstaat om verzoekers gebrekkige kennis van recente

incidenten in Kurram Agency te verschonen. Het betoog dat hij en zijn gezin jarenlang oplossingen aan het vinden waren om in Pakistan te kunnen overleven met een minimum van risico's kan evenmin afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

Verzoeker verklaarde zelf dat hij op frequente basis, met name wekelijks of zeker maandelijks (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 7), naar de stad Parachinar ging voor zijn handel in dierenhuiden en dat hij ook al meerdere keren in de stad Sadda was geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker merkte ook: *“als er iets gebeurt in Sadda of Parachinar, dan komt het in het nieuws”* (stuk 9, gehoorverslag, p. 24). Op één uitzondering na (stuk 9, gehoorverslag, p. 20) slaagde verzoeker er echter niet in om ook maar enkele van de zeer talrijke aanslagen in deze steden te noemen. Het hoeft geen betoog dat hier geen schoolse kennis voor vereist is. Toen hem gevraagd werd of er ooit aanvallen op de bazaars of op andere plaatsen in Parachinar waren geweest, antwoordde hij eerst dat hij dit niet wist (stuk 5, gehoorverslag, p. 7) en vervolgens dat hij het zich niet herinnerde (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker wist evenmin aanvallen in Sadda te noemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Zelfs toen hem expliciet gevraagd werd om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te overtuigen van zijn recente aanwezigheid in Kurram Agency aan de hand van recente “incidenten of gebeurtenissen”, antwoordde verzoeker dat hij het niet wist (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). De uitleg die verzoeker gaf voor dit opvallende gebrek aan kennis, met name dat hij *“niet op zoek [was] naar verhalen”* en dat hij gewoon naar Parachinar en Sadda ging voor zijn werk (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9), is niet geloofwaardig. Zowel in Parachinar als in Sadda ging verzoeker naar de centrale markten en kwam hij er in contact met stadsbewoners (stuk 9, gehoorverslag, p. 13; stuk 5, gehoorverslag, p. 2), waardoor hij op de hoogte zou moeten zijn van de aanslagen die zich de voorbije jaren in de centra, en meer bepaald in de bazaars, van deze steden hebben voorgedaan. Dat hij in illegaal verblijf was zoals hij thans voorhoudt wordt niet aangetoond. Overigens ziet de Raad niet in op welke wijze het statuut van illegaal in Pakistan hem zou verhinderd hebben bepaalde indrukken op te doen bij het uitvoeren van zijn werkzaamheden of te praten met de mensen aldaar. Dat het hem niet interesseerde, dat hij geen nauwe banden had met Pakistaanse burgers en dat hij niet las zijn slechts *post factum* beweringen die zijn gebrekkige kennis omtrent recente incidenten in Kurram Agency geheel niet kunnen verschonen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het thans door verzoeker voorgehouden illegaal verblijf in Pakistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat hij niet in het bezit was van Pakistaanse identiteitsdocumenten en recente werkdocumenten, te meer verzoeker eerder nog zowel zijn “domicile certificate” neerlegde als dat van zijn vader, die hun Pakistaans staatsburgerschap bewijzen.

In zoverre verzoeker zijn gebrekkige kennis wijt aan stress omdat hij angst had dat zijn daadwerkelijke nationaliteit zou worden ontdekt, moet verzoeker erop worden gewezen dat iedere asielzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Overigens heeft zijn vermeende Afghaanse nationaliteit geen uitstaans met zijn verblijf in Pakistan.

Waar verzoeker citeert uit de bestreden beslissing waarin verwezen wordt naar de gedane vaststellingen op Facebook stelt verzoeker slechts dat dit subjectieve beweringen zijn. Nochtans vinden deze beweringen allen steun in het administratief dossier en doet verzoeker er geen afbreuk aan.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen: *“Ten derde toont ook de informatie die werd gevonden op **Facebook** aan dat u reeds eerder op andere plaatsen in Pakistan bent geweest, hoewel u dit zelf ontkende (gehoorverslag CGVS 1, p. 8). De foto's die aan u werden voorgelegd, waarop u te zien bent in het bijzijn van anderen, zoals u ook zelf bevestigde (zie afdruk Facebook 1, 2, 3, 4 toegevoegd aan uw dossier; gehoorverslag 2, p. 5, 6, 7), toonden immers personen woonachtig in de stad Peshawar in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, en werden ook nog eens door mensen uit Peshawar gepost (zie afdruk Facebook 5, 6, 7). Het is niet geloofwaardig dat deze personen in werkelijkheid van Parachinar zouden komen (gehoorverslag CGVS 2, p. 11) of dat u hen zelfs helemaal niet zou kennen (gehoorverslag CGVS 2, p. 5, 11, 12). Uit Facebookonderzoek blijkt immers dat u meerdere foto's van de persoon genaamd Attaullah Khan heb geliket en becommentarieerd (zie afdruk Facebook 8, 9, 10). Daarnaast stelt het Commissariaat-*

Generaal vast dat een van de aan u voorgelegde foto's werd genomen in Donga Galli, een bekend toeristisch oord in Khyber Pakhtunkhwa (zie afdruk Facebook 4; informatie toegevoegd aan uw dossier). Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw bewering dat deze foto in werkelijkheid zou zijn getrokken aan het schrijn van Mast Baba in Kurram Agency (gehoorverslag CGVS 2, p. 6), aangezien de plaatsnaam duidelijk staat aangegeven. Ook de gevonden informatie op Facebook ondermijnt kortom uw bewering dat u tot voor kort in Kurram Agency zou hebben gewoond en dat u uw regio nooit zou hebben verlaten voor september 2015."

Waar verzoeker thans stelt dat hij de foto op Facebook met de man die dezelfde naam heeft als zijn vader enkel en alleen heeft "geliket" omdat hij die leuk vond en volhardt dat deze man niets te maken heeft met zijn vader, doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande. Dat het een "normale manier van doen is" op Facebook "waar men voor iedere min of meer gegronde reden iets "liken" of commenteren" is een volstrekt uit de lucht gegrepen argument en kan geenszins dienen als ernstig verweer.

Verzoeker beweert dat de verwerende partij eist te weten waarom hij en zijn vader in het bijzonder werden geïdendeerd en meent dat dit van geen belang is. Verzoeker gaat eraan voorbij dat deze "eis" zoals hij het zelf formuleert, gesteund is op zijn eigen verklaringen.

Verzoeker verklaarde immers dat er veel inwoners van Dargai samenwerkten met sjiieten en dat velen van hen ook regelmatig naar de stad Parachinar gingen, onder andere om groenten te kopen (stuk 9, gehoorverslag, p. 24). Verzoeker beweerde ook dat ook andere dorpsgenoten een brief van de taliban hadden ontvangen, maar moest vervolgens antwoorden dat hij zelf geen personen kende die een brief hadden ontvangen (stuk 9, gehoorverslag, p. 22). Gevraagd waarom verzoekers gezin dan in het bijzonder zou worden geïdendeerd, antwoordde verzoeker dat dit aan zijn handel met de sjiieten in Parachinar lag (stuk 9, gehoorverslag, p. 24). Aangezien uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt dat zeer veel mensen in zijn streek met gelijkaardige activiteiten bezig waren, acht het de Raad dan ook niet aannemelijk dat verzoeker en zijn vader persoonlijk zouden worden vervolgd door de taliban vanwege hun professionele activiteiten.

Vervolgens wijt verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden aan een misverstand op de Dienst Vreemdelingenzaken en volhardt hij in zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde. Verzoeker legt niet uit waarin het misverstand gelegen zou zijn. Ook stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen dienaangaande op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kaderen in het antwoord op een specifieke vraag, maar wel deel uitmaken van het spontaan relaas dat hij bracht van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Pakistan. Overigens moet worden opgemerkt dat het kiezen voor één versie van zijn verklaringen de tegenstrijdigheden niet opheft.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet volhouden dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Pakistaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode is essentieel voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de regio van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Verzoeker

maakt niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Pakistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekers betoog met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de neergelegde informatie is in het licht van de reeds ongeloofwaardig bevonden Afghaanse nationaliteit niet dienstig.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen supra werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vordert in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en het dossier wordt teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF